

Három

Orma háromszor mentette meg az életemet.

Nyolcéves koromban felfogadott mellém egy sárkány tanítót, egy Zeyd nevű fiatal nőt. Apám lankadatlanul tiltakozott ez ellen. Megvetette a sárkányokat, annak ellenére, hogy a Korona részéről ő volt az egyezmény szakértője, és ráadásul ő védte a saarantrasokat a bíróságon.

Ámultam Zeyd furcsaságain: a szögletességén, a csengője szüntelen csilingelésén, a képességén, hogy bonyolult egyenleteket old meg fejben. Valamennyi tanítóm közül – márpedig seregnyt elfogyasztottam – ő volt a kedvencem, egészen addig a napig, amikor megpróbált ledobni a katedrális harangtornyából.

Azzal az ürüggyel csalt fel a toronyba, hogy fizikaórát ad nekem, aztán egy szempillantás alatt felkapott, és kitarzott a mellvéd fölé. A szél a fülembé sivített. Néztem lepottyanó fél pár cipőmet, amint a vízköpők göcsörtös fejről lepattanva a katedrális előtti tér macskakövein ér földet.

– Miért lefelé esnek a tárgyak? Tudod? – kérdezte Zeyd olyan kedvesen, mintha a gyerekszobában tartana órát.

Rémületemben szólni sem bírtam. Elveszítettem a másik cipőmet is, és alig tudtam bent tartani a reggelimet.

– Láthatatlan erők hatnak ránk állandóan, melyek kiszámítható módon működnek. Ha kidobnálak ebből a toronyból – itt meg-rázott, amire a város forogni kezdett előttem, és az örvény készen állt, hogy elnyeljen –, zuhanó tested a másodpercenként tíz méteres sebesség négyzetével gyorsulna. Ugyanígy esne le a kalapom is, és így gyorsult a cipőd is. Valamennyien pontosan ugyanúgy, ugyan-annak az erőnek a hatására zuhanunk a végzetünk felé.

A gravitációra gondolt – a sárkányok nem értenek a metaforák-hoz –, de a szavai személyesebb visszhangra találtak nálam. Éle-tem láthatatlan tényezői elkerülhetetlenül vezetnek a bukásomhoz. Úgy éreztem, hogy ezt mindvégig tudtam, és nincs menekvés.

Orma mintha a semmiből bukkant volna fel, és végrehajtotta a lehetetlent: megmentett, anélkül hogy látszott volna rajta, hogy éppen megment. Csak évekkel később értettem meg, hogy az egész pusztán színjáték volt a Cenzorok részéről, akik így akarták pró-bára tenni Orma érzelmi stabilitását, és felmérni a hozzám való ra-gaszkodását. Az élmény nyomán mély, megingathatatlan rettegés alakult ki bennem a magasságtól, de furcsa módon a sárkányokkal szemben továbbra sem váltam bizalmatlanná.

Az a tény, hogy egy sárkány mentett meg, semmiféle szerepet nem játszott ez utóbbi megfontolásban. Soha senki sem vesződött azzal, hogy elmondja nekem: Orma sárkány.

Amikor tizenegy éves lettem, apám és én válságba kerültünk. Megtaláltam anyám elrejtett fuvoláját az egyik emeleti szobában. Papa megtiltotta a tanítóimnak, hogy zenére tanítsanak, de azt nem mondta, hogy én nem taníthatom magam. Félig ügyvéd voltam – mindig észrevettem a kiskapukat. Titokban játszottam, amikor papa dolgozott, a mostohaanyám pedig templomban volt,

és kialakítottam egy kis repertoárt hozzáértéssel előadott népdalokból. Amikor papa vendégséget rendezett az Egyezmény-esten, a Goredd és a sárkányság által megkötött béke évfordulójának előestéjén, a kandalló mellé rejtettem a fuvolát, azzal a céllal, hogy egyszer csak előállok, és rögtönzött koncertet adok a vendégseregnek.

Papa hamarabb felfedezte a fuvolát. Rájött, hogy mi a szándékom, és felparancsolt a szobámba. – Mégis mit művelsz? – kiabálta. Még sosem láttam olyan vadnak a tekintetét.

– Szégyenbe hozlak, hogy azután megengedd, hogy órákat vegyek – feleltem, és bár feszült voltam, a hangom nyugodtan csengett. – Ha mindenki hallja, milyen jól játszom, bolondnak fognak vélni, amiért nem hagyod, hogy...

Egy heves mozdulattal elhallgattatott, és úgy emelte fel a fuvolát, mint aki rám akar sújtani vele. Összehúztam magam, de az ütés elmaradt. Amikor újra fel mertem emelni a tekintetemet, keményen a térdének feszítette a hangszert.

Émelyítő roppanással tört szét, akár egy csont vagy a szívem. Térdre rogytam a döbbenettől.

Papa ledobta a törött hangszert a földre, és hátrátáncorodott egy lépést. Láthatóan éppolyan rosszul volt, mint én, mintha a fuvola belőle magából lett volna egy darab.

– Ezt te sosem értetted, Seraphina – mondta. – Édesanyád valamennyi nyomát megsemmisítettem, átneveztem őt, újraalkottam, másik múltat adtam neki – egy másik életet. Már csak két vele kapcsolatos dolog árthat nekünk: az elviselhetetlen öccse, aki nem fog, mert rajta tartom a szemem, meg a muzsikája.

– Volt egy öccse? – kérdeztem könnyezve. Annyira kevés maradt nekem édesanyámból, és apám most azt is elveszi tőlem.

Papa megrázta a fejét. – Próbálok mindkettőnket biztonságban tartani.

Kattant a zár, amikor becsukta maga mögött az ajtómat. Fölösleges volt, úgysem lettem volna képes visszatérni a vendégek közé. Émelyegtem. A fejemet a földre hajtva zokogtam.

A padlón aludtam el, ujjaim a fuvola darabjaira kulcsolódtak. Amikor felébredtem, az első benyomásom az volt, hogy ki kellene söpörnöm az ágyam alatt. A második pedig az, hogy ahhoz képest, hogy milyen magasan jár a nap, a ház furcsán csendes. Megmostam az arcomat a mosdótálban, a hideg víztől kitisztult a fejem. Hát persze hogy mindenki alszik: előző este volt az Egyezmény-est, és mindnyájan hajnalig fennmaradtak, akárcsak harmincöt évvel korábban Lavonda királynő és Comonot ardmagar, akik biztosították népeik jövőjét.

Ez azt jelentette, hogy nem hagyhattam el a szobámat, amíg valaki fel nem ébred, és ki nem enged.

Dermedt bánatomnak volt egy egész éjszakája, hogy haraggá érlelődjön, és ez vakmerővé tett. Bebugyoláltam magam, amilyen melegen csak tudtam, az erszényemet a karomra szíjaztam, kinyitottam a szárnyas ablakot, és lemásztam.

A lábam vitt síkátorokon, hidakon át, végig a jejes rakpartokon. Meglepetésemre embereket láttam, akik már felkeltek, forgalmat az utcákon, nyitott boltokat. Tűzifával vagy szénával megrakott szánkók siklottak el csilingelve mellettem. A szolgák korsókat és kosarakat cipeltek haza a boltokból, mit sem törődve a facipőjükre ragadó sárral, az ifjú feleségek óvatosan kerülgették a latyakos hóból képződött pocsolyákat. Húspástétom vetélkedett a sült gesztenyével a járókelőkért, egy forraltbór-árus pedig egy bögrényi meleget ígért.

Elértem a Szent Loola térre, ahol hatalmas tömeg gyűlt össze az üres kociút mindkét oldalán. A hideg ellen egymáshoz bújó emberek várakozásteljesen beszélgettek és nézelődtek.

Mellettem egy öregember dűnnyögött a szomszédjának: – Nem tudom elhinni, hogy a királynő hagyja ezt. Annyi sok áldozatunk és küzdelmünk után!

– Meglep, hogy önt még bármi is meglepi – válaszolta fiatalabb társa zord mosollyal az arcán.

– Meg fogja még bánni ezt az egyezményt, Maurizio.

– Már harmincöt év telt el, és még most sem bánta meg.

– A királynő meghobbant, ha azt hiszi, a sárkányok képesek úrrá lenni a vérszomjukon!

– Elnézést! – cincogtam, mert félnék voltam az idegenekkel szemben. Maurizio lepillantott rám, és kissé felvonta a szemöldökét. – Sárkányokra várunk? – tudakoltam.

A fiatalember elmosolyodott. Jóképű volt a maga zömök, mosdatlan módján. – Bizony, kisasszonyka. Ez az ötévenkénti felvonulás. – Zavartan bámultan rá, ezért megmagyarázta: – Ötévente a mi nemes királynőnk...

– A mi elmeháborodott zsarnokunk! – kiabált közbe az idősebbik férfi.

– Nyugalom, Karal. A mi kegyes királynőnk, mint mondtam, engedélyezi nekik, hogy a város falain belül felöltsék a természetes alakjukat, és egy felvonulással emlékezzenek meg az egyezményről. Az az elképzelése, hogy enyhíti a félelmünket, ha szabályos időközönként látjuk őket kéntől búzló, éktelen nagyságukban. Számomra inkább az ellenkezője tűnik valószínűbbnek.

Fél Lavondaville összecsődült a téren a rémüldözés öröméért, már amennyiben az öröm. Csak az idősek emlékeztek arra, amikor mindennap lehetett sárkányokat látni, amikor egy napot eltakaró árnyék elegendő volt ahhoz, hogy az ijedségtől végigfusson a hátukon a hideg. Valamennyien ismertük a történeteket – hogyan égtek porig egész falvak, hogyan vált kővé, aki bele mert nézni egy saar szemébe, és hogy az ijesztő kilátások ellenére is milyen vitézül viselkedtek a lovagok.

A lovagokat a Comonot-egyezmény érvénybe lépése után néhány évvel elűzték. Mivel már nem voltak sárkányok, ame-

lyek ellen harcolni kellett, Goredd szomszédaival, Ninysszel és Samsammal szálltak szembe. A három ország két évtizeden keresztül rothasztó, alantas határ menti háborúkat vívott, míg királynőnk véget nem vetett ennek az állapotnak. A Délvidék valamennyi lovagrendjét feloszlatták – még a ninysieket és samsamiakat is –, de az a szóbeszéd járta, hogy az öreg harcosok a hegyekben lévő titkos területeken vagy eldugott vidéki helyeken bujkálnak.

Azon vettem észre magam, hogy a szemem sarkából az öregembert, Karalt kémlelem. Annak ellenére, amit az áldozatról mondtott, eltűnődtem, vajon harcolt-e valaha a sárkányok ellen. A korától akár harcolhatott is.

A tömegnek egyszerre állt el a lélegzete. Egy szarvakat viselő szörny fordult be a boltoknál a sarkon, íves háta a második emeleti ablakok magasságában volt, a szárnyát illedelmesen behajtogatta, hogy ne döntse le a közelben lévő kéményfedőket. Elegáns nyakát lehajtotta, mint egy engedelmes kutya, ezzel a testtartással akarván kevésbé fenyegető benyomást kelteni.

Én legalábbis eléggé ártalmatlannak találtam a lelapult fejtüskéivel. A többiek szemlátomást nem értették a testbeszédét, körülöttem rémült polgárok kapaszkodtak egymásba, Szent Ogdo jelét mutatták, és a kezükbe motyogtak. A közelemben egy asszony hisztérikusan sikoltozni kezdett: – Azok a borzalmas fogak! – Ad-dig visítózott, míg végül a férje eltaszigálta onnan.

Amikor láttam, hogy eltűnnek a tömegben, azt kívántam, bár megnyugtathatnám: az a jó, ha látjuk a fogait. Egy csukott szájú sárkány sokkal valószínűbb, hogy épp lángot fejleszt. Ez teljesen egyértelmű.

És ez gondolkodásra készítetett. Azoknak a fogaknak a látványától körülöttem mindenki rémülten zokogott. Ami számomra nyilvánvaló volt, azt senki más nem tudta.

Összesen tizenkét sárkány jött, majd Dionne hercegnő és leánykája, Glisselda zárta a menetet egy szánon. A fehér téli égbolt alatt a hatalmas lények rozsdásnak tűntek, ami kiábrándító szín egy ilyen legendás fajnak, de hamarosan rájöttem, hogy finom árnyalataik vannak. A megfelelő dőlésszögben érkező napfény szivárványszínekben játszó csillogást varázsolt elő a pikkelyeikből, amelyek széles skálán ragyogtak, a bíborvöröstől az aranyig.

Karal hozott magával egy flaska forró teát, amelyből szűkmarkúan juttatott Maurizióknak is. – Ennek estig ki kell tartania – zsémbelt, és felszipáskolt egy cseppet az orra hegyéről. – Ha már meg kell ünnepeelnünk a Comonot-egyezményt, az a hetvenkedő Comonot legalább idetolhatná a képét. Bűdös neki, hogy délre jöjjön, és emberi alakot öltön.

– Úgy hallottam, fél önkötől, uram – mondta Maurizio csillapítóan. – Szerintem ez józan észre vall.

Utólag aztán nem tudtam biztosan, miként fordult minden rosszra. Az idős lovag – annak kellett lennie, ha „uram”-nak szólították – hangosan sértegetni kezdte őket: – Férgék! Szájhősök! Pokol bestiái! – Körülöttünk több szolidáris polgár csatlakozott hozzá. Néhányan hógolyókkal kezdtek dobálózni.

Az egyik középtájon vonuló sárkány megijedt. Talán a tömeg húzódott túl közel hozzá, vagy eltalálta egy hógolyó. Ahogy felgyenesedett, olyan magas lett, mint a tér túloldalán álló háromemeletes fogadó. A legközelebb álló nézők pánikba estek, és futásnak eredtek.

Nem volt hová futniuk. Több száz félig megdermedt goreddi honfitársuk vette őket körül. Az emberek összeütköztek, és sikoltozni kezdtek. A sikoltozás hallatán további sárkányok egyenesedtek fel rémületükben.

A vezérsaar vérfagyasztó, vadállati hangon felrikoltott. Legnagyobb döbbenetemre megértettem: – Le a fejeiket!

Az egyikük széttárta a szárnyát. A sokaság úgy hullámszott és kavargott, mint a vihar korbácsolta tenger.

A vezetőjük újból elüvöltötte magát. – Fikri, zárd össze a szárnyadat! Ha felröppensz, megszeged a hetedik paragrafus ötödik cikkelyét, és én olyan gyorsan elkapom az irhátat a törvényszék előtt...

Az emberek fülének azonban a sárkány figyelmeztetése vad ordítás volt, és rettegéssel töltötte el őket. Fejvesztve menekültek a mellékutcák irányába.

Elsodort a hatalmas tömeg. Egy könyök állon vágott, egy térd rúgástól elestem. Valaki rátaposott a vádlimra, megint más megbotlott a fejemben. Csillagokat láttam, és az ordítózás hangja elhalkult.

Azután hirtelen megint levegőt és teret éreztem magam körül.

Továbbá forró lélegzetet a nyakamon. Kinyitottam a szemem.

Egy sárkány állt fölöttem, a lábai menedékem négy pillére. Kis híján újból elájultam, de kénköves leheletétől magamhoz tértem. Megbökdösött az orrával, és egy sikátor felé mutatott.

– Odakísérlek – ordította ugyanolyan szörnyű hangon, mint a másik sárkány.

Remegő kézzel, a lábának támaszkodva felálltam – olyan érdes és mozdulatlan volt, akár egy fa, és meglepően meleg. Latyakká olvadt alatta a hó.

– Köszönöm, saar – hálálkodtam.

– Értetted, amit mondtam, vagy csak a szándékomat érzékeled, és arra reagálsz?

Megdermedtem. Csakugyan értettem, de az hogy lehet? Sosem tanultam a mootya nyelvet, melyet csak néhány ember beszélt. Biztonságosabbnak tűnt nem válaszolni, így hát szótlanul a sikátor felé indultam. A sárkány mögöttem ballagott, az emberek egymás sarkát taposva tértek ki az utunkból.

A sikátor sehová sem vezetett, és hordókkal volt tele, így az eszeveszett sokaság nem arra törtetett. Mindazonáltal a saar elhelyezkedett a bejáratánál. Megérkezett a Királynő Őrsége, alakzatban ügettek át a téren, sisakforgóik lengedeztek, a skót dudák lármáztak. A sárkányok többsége kör alakban rendeződött el Dionne hercegnő hintója körül, így védve őt a csőcseléktől, ezt a feladatot azután átvette tőlük az Őrség. A tömeg maradéka éljenzett, és ha a rend nem is, a bizalom helyreállt.

Köszönetképpen pukedliztem, azt várva, hogy a sárkány elmegy. Lehajolt hozzám. – Seraphina – bömbölte.

Mereven bámultam, megdöbbenett, hogy tudja a nevemet. Visszabámult, füst szivárgott az orrlyukából, a szeme fekete és idegen volt.

És mégsem teljesen idegen. Volt benne valami ismerős, amit nem tudtam pontosan meghatározni. Körvonalai finoman hullámzottak, mintha nyugodt vízen keresztül néztem volna.

– Semmi? – kiáltotta a saar. – Annyira biztos volt benne, hogy legalább egy emléket rád tud hagyni.

A világ elsötétedett a széleinél, az ordítás sziszegéssé halkult. Arcra a hóba dőltem.